

Dommere, nemlig den afgaaede Justitiarius for Højesteret, en Kriminal- og Politirets-assessor og en Viborg Overretsassessor, blevne pensionerede i Overensstemmelse med Bestemelsen i Grundlovens § 73 om, at de Dommere, der afskediges efter at være fyldte 65 Aar, ikke skulle lide noget Tab i deres Indtægter, altsaa med Bibeholdelsen af deres fulde Lønninger som Pension. Han formenter, at en rigtig Fortolkning af Pensionsloven af 1851, sammenholdt med Grundloven, maatte medføre, at saadanne Dommere ordentligvis skulde nøjes med en Pension, udregnet efter Reglerne i Loven af 1851. Naar de i Praksis almindelig ved Afskedigelse havde beholdt deres fulde Indtægt som Pension, var dette Resultatet af tvende Utilbørligheder, den ene hos den paagældende afgaaede Embedsmand, den anden hos Justitsministeren. Utilbørlighed hos Embedsmanden bestod i, at han, naar han mærkede, at han begyndte at blive aflægs, ikke indgav Ansøgning om Afsked med Pension, hvilken da vilde være at bestemme efter Loven af 1851, men blev siddende, indtil det blev sagt ham, at han skulde gaa, og derved opnaaede den højere Pension efter Grundlovens § 73. Utilbørlighed fra Ministerens Side bestod i at være Dommerne behjælpelige i at „blokke“ Statskassen ved at forskaffe dem højere Pensioner, end der tilkom dem. Det ærede Medlem anførte derhos, at der havde fundet en Forhandling Sted mellem Finansudvalget — Rigsdagen — og Administrationen, hvorefter han havde været berettiget til at vente, at denne Praksis var bleven opgivet. — Herimod maa jeg gøre gældende, at hvad der siden Grundlovens Tilblivelse har været Praksis, ogsaa er stemmende med Grundlovens Bestemelser, ikke blot dens Ordlyd, men med hvad man vilde bestemme. Naar man vil undersøge, hvad der har været Grundlovens Mening, ville vi finde de fornødne Oplysninger i Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag den 10de April 1849, hvor man behandlede Spørgsmaalet om Affattelsen af den Bestemmelse, som blev § 78 af Grundloven i 1849 og nu er § 73 i den reviderede Grundlov. I Udkastet til Grundloven lød Paragraffen saaledes: „Dommere kunne ikke afsættes

uden ved Dom, ikke heller forflyttes mod deres Ønske. Dog kan den Dommer, der har fyldt sit 70de Aar, afskediges, men uden Tab af Indtægter.“ I det omhandlede Møde forelaa en Udvalgsbetænkning vedrørende denne Paragraf. I Betænkningen foresloges forskellige Forandringer af Udkastet, derunder, for saa vidt angaar dettes sidste Punktum, at man i Stedet for 70 Aar skulde sætte 65 Aar. Efter at Ordføreren havde udviklet Forslagene — i øvrigt blot ved Oplæsning af den korte Betænkning, hvor kun omtaltes, at man foreslog de enkelte Forandringer — tog Ørsted Ordet og udtalte sig blandt andet dels om Pensionens Størrelse, dels om den Alder, i hvilke Dommere skulle kunne afskediges; jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Samtykke at oplæse noget af, hvad han i saa Henseende sagde. Efter at have henvist til de tidligere Forhandlinger paa den grundlovgivende Rigsdag om Embedsmænds Afskedigelse og Pensionering i Almindelighed, jfr. § 22 i Grundloven af 1849 og § 17 i den nugældende Grundlov, gik han over til at omtale den Særstilling, der ved det foreliggende Forslag var tiltænkt Dommere. Han omtalte, at Spørgsmaalet havde været fremme i Provincialstænderne, at man der i 1846 i Betænkningen over Udkastet til en Pensionslov havde staaet paa, at Embedsmænd, der afskediges uden Lov og Dom, skulde have $\frac{2}{3}$ af deres Gage i Pension, men hvis de hørte til de egentlige Dommere, der ej have administrative Embedsforretninger, skulde have den hele Gage i Pension, hvad Ørsted fandt var passende. Dernæst siger saa Ørsted: „Jeg skulde ogsaa tro, at der maatte sikres Dommere, naar de ej dømmes fra Embedet, deres fulde Indtægt, men ej absolut tilsikres at blive paa Dommersædet.“ Han accepterer altsaa, at de skulle kunne afskediges, men derimod, at det ikke absolut skal sikres dem, at de kunne blive paa Dommersædet, men at der, naar de dømmes fra Embedet, skulde være dem sikret deres fulde Indtægt. „Man har mange Eksempler paa, at Dommere ere blevne saa sløve og forsømmelige, at de ej behørig kunde varetage deres Embedspligter, og Embedet ej betroes dem; under saadanne Omstæn-